

РЕШЕНИЕ

№ 21544

гр. София, 29.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5897** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Образувано е по жалба от 10.06.2024 г. на О. Д., ЛНЧ [ЕГН], от Турция, с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 5966/ 07.05.2024 г. на Председателя на Държавната комисия за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на издаденото решение, като се твърди, че административният акт не отговаря на процесуалните и материалните изисквания на закона. Жалбоподателят сочи, че административният орган не е аргументирал своето заключение, че не са налице заплахи за жалбоподателя от тежки посегателства съгласно чл. 9 ал. 1 ЗУБ, както и основания за предоставяне на статут на бежанец. Твърди също така, че административният орган не е взел предвид политическото минало на жалбоподателя и съответно не е съобразил факта, че съществува заплаха за живота и сигурността му. Претендира разности по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Моли съда да отхвърли жалбата.

Прокурорът в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.11.2023 г. О. Д. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК – 13 2450 по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 51/.

На 22.11. 2023 г. е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л. 31/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал Турция през септември 2023 г., като е заминал за С., където е останал 4 дни и е търсил трафиканти, с които да замине за З. Европа. Тъй не могъл да плати поисканата от тях висока сума за нелегален трансфер, жалбоподателят поискал от българското консулство транзитна виза, за да мине през България и да се върне обратно в Турция. Междувременно е получил известие, че дължи глоба в държава си по произход заради присъда от 2018 г., която глоба е платена. Подава молба за международна закрила в България и твърди, че поради тази причина турските власти може да го вкарат в затвора. Заявява, че иска да остане в България и да работи.

Жалбоподателят обяснява, че е симпатизант на партия HDP и е участвал в митинги, поради което в миналото са го задържали, изтезавали и заплашвали. Твърди, че към момента партията не е забранена в Турция, но официалната власт подлага на тормоз членовете и симпатизантите ѝ.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 86 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Турция. В същата е посочено, че държавата ограничава политическото участие и на партията HDP.

Справката включва информация относно отношението в Република Турция към лицата от кюрдски етнос, какъвто е етносът на жалбоподателя. Съгласно същата кюрдите имат ограничено право на движение. През периода 2015-2018 г. спрямо тези лица е имало висок риск от насилие и дискриминация, но по последни данни от 2020 г. рискът е малък /л. 93/.

Според становище на ДАНС О. Д. представлява заплаха за националната сигурност. Съгласно чл. 12 ал. 2 т. 4 от ЗУБ хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото и за националната сигурност. В връзка със становището на ДАНС е изискана и представена справка рег. № RB303112-001-09/Пл-6-7150/ 22.11.2023 г., съдържаща подробно информацията, която е формирала становището на органа по сигурността, че е нецелесъобразно на лицето да бъде предоставена международна закрила. В нея се съдържат конкретни фактически основания, обосноваващи становището на ДАНС, изразено в писмо рег. № М-3222/ 01.02.2024 г. От тях може да се приеме, че за О. Д. има сериозни основания да се предполага, че представлява

заплаха за националната сигурност. Въз основа на тези данни изготвеното становище съдържа предложение да бъде отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на О. Д..

С Решение № 5966/ 07.05.2024 г. на Председателя на Държавната комисия за бежанците /ДАБ/ при МС на О. Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане на жалбоподателя на страната по произход – Турция, и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец.

В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по някое от визираните в ЗУБ основания по чл. 8, ал. 1. Посочено е, че не са налице доказателства за твърденията, че молителят е бил задържан и малтретиран в затвора, както и че задържането му през 2018 г. е във връзка с притежание на наркотици и няма общо с неговото политическо минало. Посочено е, че кандидатът използва политическите си възгледи единствено за да обоснове бежанската си история, и че е склонен да представя невярна информация.

В решението се приема, че за лицето не съществуват законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, защото няма данни да е било принудено да отпътува от родината си поради тежки посегателства. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на Турция, нито от групировки, които държавата не е в състояние да контролира.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаването му чужденецът не е бил принуден да отпътува поради реална опасност за живота и личността му в случай на въоръжен конфликт. Прието е, че дори да е налице несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт.

С оглед на всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция „Международна

дейност“ на ДАБ относно Турция, с отчитане на общото положение в държавата и актуалната общественно-политическа обстановка.

Неоснователни са доводите, изложени в жалбата, че при вземане на решението административният орган не е обосновал убеждението си и не са налице предпоставките за предоставяне на закрила, както, че не е взета предвид личната история на лицето и справката за политическата обстановка в Турция през 2018 г.

Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване на процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36 АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват подробен анализ на доказателствените факти, а изводите относно неналичието на предпоставки за предоставяне на закрила, са подробно мотивирани в решението. Обсъдени са всички доказателствени източници като обосновано е прието, че не се установява наличие на основание за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на закрила е основан на съдържащите се в решението констатации относно преценката на настоящата ситуация в Турция и липсата на данни за осъществено преследване по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ. В резултат на подробен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за липса установените в ЗУБ материалноправни предпоставки за предоставянето му.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, която изисква наличие на основателни опасения от преследване в държавата по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и поради тези причини лицето не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тази раса, религия, националност, социална група, или изразява политическото мнение, които са в основата на преследването, достатъчно е органът или организацията, осъществяващи преследването, да смятат, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ при анализ на понятието "преследване" следва да се разбира нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват основание по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма сериозен обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване съгласно чл. 8, ал.1 ЗУБ от страна на официалните власти в Турция, която се явява страната по произход на търсещия закрила. Единствен довод на жалбоподателя за преследване е именно глобата, която турските власти са наложили на лицето след

напускането на страната му по произход във връзка с фалшивия белгийски паспорт, който му е бил издаден. Мотивите на чужденеца за напускане на Турция са от личен и икономически характер – желае да се установи в 3. Европа, където вярва, че ще има условия за по-добър живот. Сочените от чужденеца причини за напускане на страната не попадат в хипотезите на преследване по смисъла на [чл. 8, ал. 2-5 ЗУБ](#), както и на риск за бъдещо такова/ в тази връзка [Решение № 2250 от 02.03.2023 г. по адм. д. № 11916 / 2022 г. на Върховен административен съд/](#). Опасенията на жалбоподателя, че ще бъде преследван от полицията за извършени от него закононарушения – издаването на фалшив белгийски паспорт, остават извън основанията за предоставяне статут на бежанец, изчерпателно изброени в [чл. 8](#) от [ЗУБ](#), и не разкриват наличието на реална заплаха за живота и здравето му. / В тази връзка [Решение № 13651 от 14.11.2014 г. по адм. д. № 1970 / 2014 на Върховния административен съд/](#).

В настоящият случай правилно ответникът, изхождайки от фактите на изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на преследване по смисъла на чл. 8, ал.4 ЗУБ.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че лицето е напуснало Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официални власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Молителят е направил в интервюто си твърдения за обстоятелства от характера на чл. 9, ал. 1. т. 2 – изтезание, нечовешко или унижително отношение или наказание. Субекти, извършващи изброените тежки посегателства могат да бъдат: държавата или партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Административният орган е приел въз основа на доказателствата по делото, че за лицето няма основания да е изложено на реална опасност от изброените тежки посегателства, съответно, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 2. В случая трябва да бъде извършена съпоставка между изложените от жалбоподателя факти по време на проведеното интервю и останалите доказателства по делото, а именно че чужденецът е напуснал легално държавата си по произход, защото е желал да се установи в западна държава. Обстоятелството, че чужденецът е напуснал страната по произход по легален път показва, че той не е имал никакви проблеми с държавните власти и те нямат неблагоприятно отношение към него / в този смисъл [Решение № 9979 от 21.07.2020 г.](#), постановено по адм. д. № 6247/2020 на Върховния административен съд/.

В решението са разгледани и обсъдени обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна

закрила в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-456/07, чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с чл. 2, б. „д“ от същата Директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган, взимайки предвид справката относно обстановката в Турция, правилно е заключил, че ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя не сочи към степен на безогледно насилие от такова високо ниво, че да съществуват подобни сериозни и потвърдени основания.

Съгласно чл. 58, ал. 10 ЗУБ, наред с всички останали данни административният орган е взел предвид отрицателното становище на ДАНС, притежаващ изключителна компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 1, т.6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т.4, вр. чл. 9 ЗУБ относно това дали лицето представлява заплаха за обществото и националната сигурност. Съгласно тази преценка О. Д. представлява заплаха за обществото и националната сигурност, а съобразно чл. 12, ал.2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни опасения да се предполага, че представлява такава заплаха. В тази връзка Решение по дело С-159/21 на Съда на Европейския съюз във връзка с чл.4, пар. 1 и 2, чл. 10, пар. 2 и 3, чл. 11, пар. 2 и чл. 45 пар. 3 от Директива 2013/32 във връзка с чл. 14, пар. 4, б. „а“ и чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95 постановява, че не е допустима национална правна уредба, според което органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, констатират с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, вследствие на което решаващият орган системно отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице като се основава на споменатото немотивирано становище. В настоящия случай е налице становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е предвидена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за международна закрила по ЗУБ.

Цитираното решение на СЕС по дело С-159/21 не може да бъде отнесено към настоящия случай, тъй като становището на ДАНС е мотивирано със справка рег. № RB303112-001-09/Пл-6-7150/ 22.11.2023 г., съдържаща информацията, която е формирала становището на органа по сигурността, че е нецелесъобразно на лицето да бъде предоставена международна закрила, като в посочената справка се съдържат конкретни фактически основания, обосноваващи становището на ДАНС, изразено в писмо рег. № М-3222/ 01.02.2024 г. Същият изразява в своето становище ясно и аргументирано са причините, поради които чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност. Взимайки предвид трайната и последователна практика на Върховния административен съд по сходни случаи /Решение № 11787/18.11.2021 г., постановено по адм. дело № 6836/2021 г.; Решение № 3637/15.04.2022 г., постановено по адм. дело № 12466/2021г., и Решение № 7530/22.06.2021 г., постановено по адм. дело № 4849/2021 г./ следва да се обоснове извода, че съобразно императивната норма на чл. 12, ал. 1, т.4 от ЗУБ административният орган е длъжен да откаже предоставянето на хуманитарен статут.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 10.06.2024 г. на О. Д., ЛНЧ [ЕГН], от Турция, срещу Решение № 5966/ 07.05.2024 г. на Председателя на Държавната комисия за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: